

vir, et insidiabatur; fugiunt autem ignobilem mortem animi generosi. Hinc Abimelech a femina jactu lapidis prostratus, voluit ab armigero suo interimere, ac diceretur manu feminae interceptus, Judic. IX. Zebec et Salmana reges detrectarunt necari ab adolescentulo; voluerunt a viro, Judic. VII. Aristides mustelæ morsu ad necem vulneratus, dolebat se a tali bestiola, et non potius a leone vel pardali necari, Ælian. I. XIV. c. IV. Afri pro honore ducunt ab elephantibus interfici, idque laudibus celebrant et honorifica sepultura, eod. auct. I. XII. c. LV. ergo et Elias hujusmodi ignobilem mortem videtur timuisse, et evasit Joannes, qui Herodiadis suggestionem ac dolo caput suum amisit: cujus proinde mors, quo ignobilior erat coram mundo, eo nobilior et gloriosior erat coram Deo. Major ergo in hoc fuit Elia; quia et inter natos mulierum nemo eo major. Delirari nimirum mortales, qui extremo vitæ tempore animam agunt, et sæpe de funeris honore, de sepulchralibus saxis et epitaphiis, de filiorum commodis, de quibusdam post se nummusculis, de nullis momenti reculis solliciti sunt et anxii, cum de re omnium maxime necessaria, de ratione Deo jam reddenda, de peccatorum expiatione, aut nullam aut levissimam suscipiant cogitationem. Fatui et illi qui ex ipsis, etiam gladiis, venenis, aliisque, quibus moriendum, instrumentis aucupantur gloriolam. Et quam sæpe falluntur! De Alexandro imp. Lampridius: *Tantum, ait, animi habuit, ut putaret se diis comparandum si in bello periret.* Sed res eum fefellit. Nam gladio quidem barbarico cecidit, et suo in tentorio, ab impura imbellique barbari scurræ manu. De Heliogabalo imperatore idem Lampridius: « Paraverat funes blatta et serico et cocco intortas; quibus, si necesse esset, laqueo vitam finiret: paraverat et gladios aureos, quibus se occideret, si aliqua vis urgeret: paraverat et in cerauneis et hyacinthis et in smaragdibus venena, quibus se interimeret, si quid gravius immineret: fecerat et altissimam turrim, substratis aureis gemmatisque ante tabulis, ex qua se præcipitaret, dicens, etiam mortem suam pretiosam esse debere, et ad speciem luxuriæ, ut diceretur, nemo sic periisse. » Sed nihil ista valuerunt. Nam contra votum suum et occisus est per scurras, et per plateas fractus, sordidissime per cloacas ductus, et in Tiberim submissus est. Erratis ergo, impii, erratis. Quomodocumque fiat, ferro, saxo, ligno, manu, semper gloriosa, nobilis, pretiosa est sanctorum mors in conspectu Dei; vestra vero semper ignobilis, obscena et infamis.

VII. In martyrio. Joannes quidem gladio Hero-

dis occubuit, et vere martyr fuit, quia velut præco justitiæ et defensor castitatis, reprehensor vero incestus Herodiani, conjugis incestuosæ instinctu necatus est: Elias vero martyrium et ipse cum socio suo Henoch subibit, machinatione antichristi in civitate Jerosolymitana, ut habetur, Apoc. XI. Joannes, quia Herodis scelus libere redarguit, vitam martyr amisit: Elias, quia antichristum ejusque asseclas liberrime et ipse per urbes et pagos, ipsamque antichristi regiam reprehendet, et Christum prædicabit, vitam suam martyr amittet. Sic uterque victima Christi, ille castitatis fuit, hic religionis erit: uterque in cælo similem laureolam ob similem vitam, cælum et certamen obtinebit. Ipsorum vero hostes Herodes et antichristus suas quoque forte non dissimiles in inferno sortientur penas.

CONCIO VI.

ROGI SOLSTITIALES TYPUS VANITATIS MUNDI.

I. Mundus mendicat bona sua. — II. Pueri sunt, qui mundum amant. — III. Non fruuntur bonis suis. — IV. Non diu gaudent. — V. Exacto gaudio solus manet cinis.

THEMA.

Super omnia montana Judææ divulgabantur omnia verba hæc. Luc. I.

Video per hos dies, auditores, passim in montibus circumjacentibus, necnon in plateis urbium ignes festivos, ad vesperam accensos. Quid illi sibi volunt? Si Germanos audimus, indicant (ex vocabulo Germanico, quod significat ignis solstitialis) solem jam attingisse summum altitudinis gradum, adeoque jam cœpisse declinare et a nobis recedere, sensim subducendo suum calorem, suam amœnitatem, suam activitatem. Qua in re cum regis, quos nunc excitamus, magnam affinitatem habet. Illi enim cum accenduntur, ignis paulatim in altum exurgit: deinde sensim deficit, subsidit et extinguitur, ad instar nimirum solis, paulatim ascendentis, iterumque descendentis. At vero, o filii hominum, quomodo in sole, quomodo et in rogo, quem vos accenditis, non videtis nec palpatis vanitatem et inconstantiam gloriæ hujus mundi? Quod speculum nitidius proponi vobis potest, quam hic ipse rogas? Et tamen in speculo, quod ipsi sibi proponunt miseri mortales, seipsos non agnoscunt. Ergo ad instar Socratis, qui ingenuos adolescentes ad speculum ducebat, ut in eo se contuerentur, ego quoque ducam filios hujus sæculi ad rogos illos

suos, ut in illis se inspiciant, et una mundi vanitatem.

I. Ad hunc rogam excitandum solent per vicinas domos emendicari ligna. Qui in mundo effulgere et splendorem suo nomini et familiæ excitare volunt, coguntur in hunc finem omnia emendicare, quæ commoda et necessaria sunt. Imprimis magnam dotem: a parentibus non tam accipiunt, quam mendicant ac sæpenumero extorquent, aut etiam lacrymis emungunt, quandoque etiam furto. Scimus illos duos fratres Jacob et Esau paternam hæreditatem, partim astu, partim lacrymis exorasse, et pro ea contendisse atque odia concepisse, Gen. XXVII. Axa illa filia Calebi, cum in dotem accepisset agrum, edocta a marito petere augmentum dotis, cum suspiriis id emendicavit: *Terram australem et arentem dedisti, junge et irriguam*, Jos. XV. Et quid aliud agunt sponsi, quando in suis nuptiis ad finem convivii apponunt scutellam in mensa, quam ut munera nuptialia, velut honoraria sibi emendicant? Audimus regem Achab ab uno cive mendicantem quasi vineam, III. Reg. XXI. *Da mihi vineam tuam, ut faciam mihi hortum olerum; quia vicina est, et prope domum meam.* In quæ verba S. Ambros. I. de Naboth, c. II. « Quæ alia, inquit, vox egentis est? Quæ alia vox stipem publice postulantis, nisi: Da mihi? h. e. da mihi, quia egeo: da mihi, quia aliud vivendi subsidium habere non possum: da mihi, quia non est mihi panis ad victum, nummus ad potum, sumptus ad alimentum, ad indumentum substantiæ. » Denique, jus regis, quod describitur, I. Reg. VIII. nonne aut ex mendicabulo constat? *Filios vestros tollet et ponet in curribus suis, etc.* Omnia nimirum reges a subditis vi quadam extorquent, quasi jure regio. Unde enim nisi ex vectigalibus et contributionibus subditorum vivunt? Nonne illi ad reginarum cultum olim contribuere debebant, et alicubi adhuc debent? Testatur illud Cicero, Act. V. in Verrem, quem accusat, quod in quæstura sua sit ausus consuetudine uti regia, qua reginis ad ornatum attribuebantur civitates: *Hæc civitas mulieri redimiculum præbeat, hæc in collum, hæc in crines, etc.* Hoc vero Tursellinus, in vita S. Xaverii, de regina Lusitanæ, in cujus soccos emendos contribuebant Indi. Quid ad extremum dicam de dignitatibus, officiis, beneficiis, præbendis? Nonne hæc omnia multis obsequiis, muneribus, precibus, et quandoque lacrymis, togatorum precessionibus, amicorum intercessionibus emendicantur verius quam comparantur?

II. Pueri fere et juvenuli tantum sunt, qui rogos illos excitant, transiliunt et circumeunt: non

viri et adulti; multo minus senes. Qui sunt illi, qui ad parandum sibi in mundo splendorem, delicias et divitias adeo mendicant, cantant, currunt, laborant? Parvuli sunt et pueri, teste Sapiente, Prov. I. exclamante: *Usquequo parvuli, diligitis infantiam?* Non hoc ad infantes ætate (qui non nisi infantilia sciunt tractare) loquitur, sed ad viros et maturos. Infantes tamen appellat, quia quod agunt infantes, ludendo par impar, ædificando e luto casas, equitando in arundine, sufflando bullas; hoc agunt mundi amatores, dum negotiantur, ædificant, equitant, monumenta sibi pomposa excitant. Pueri in campis ludunt, viri in curiis et officinis suis: illi crepundia, hi fluxa et caduca tractant. Demonstrata fuit illi Alexandro M. lyra Paridis, tamquam res magni momenti: sed ille desiderabat potius lyram Achillis, qua fortium virorum laudes canerentur. Quid lyra vilis? Quid puerilius? Apud Ælian. IX. var. hist. c. XXXVIII. qui immediate subdit, c. seq. « Quis neget hos mores et ridiculos esse, et absurdos? Primum Xerxis, quod platani amore capiebatur: deinde, cujusdam adolescentis Atheniensis, honesto loco nati, qui statuum bonæ fortunæ ad Prytaneum stantem, deperibat, et sæpe in complexu ejus se insinuans, oscula dabat: atque inde raptus in furorem, cæstroque percussus, propter cupiditatem, in senatum venit, et enixe rogavit, ut sibi eam liceret utcumque magno emere. At cum nihil proficeret, multis redimita tæniis et coronis imagine coronata, oblato sacrificio, ipsaque pretioso vestitu exornata, profusis innumerabilibus lacrymis, ipse sibi mortem conscivit. Merito hic auctor ridet hunc adolescentem: sed nonne magis ridendi sunt illi, qui pro fortunatissimo virtutis ac veræ felicitatis statu exanimem et frigidam instabilis fortunæ statuum tam furiose amplectuntur et exosculantur? Cumque mundo desiderato nequeant potiri, sibi mortem animæ stultissime consciscunt? Nonne hi pueri dicendi, stultiores isto puero? Et pueri quidem, ubi maturiores flunt, rogos illos et crepundia spernunt: non ita tamen sectatores mundi; quinimo ad sepulcrum usque suis nugis immorantur. Audiamus de hoc B. Nilum in libro ascetico: « A pueris discamus ad præstantiora contendere. Nucibus, exempli gratia, et talis et pila ludunt; his illi se ludis oblectant, et sibi honori ducunt hæc comparare, quo ad prudentiam sunt imperfecta. At cum aliquis eorum in virum evaserit, ea abjicit, et ad gerendam rempublicam omne studium confert. Nos autem in infantia persistentes ludicra et risu digna suscipimus, neglectisque melioribus, prudentiam viris convenientem sumere recusamus, et terrenis in rebus

studium ac delectationem nostram collocantes, risum movemus his, qui natura duce recte iudicant. Quemadmodum enim turpe est, virum ætate provectum in cinere aut pulvere considentem puerilia describere; ita turpe, imo longe turpius est eos, qui de rebus alterius sæculi perfruentis deberent esse solliciti, in rerum terrenarum pulvere volutari, et studiorum turpitudine professionis suæ fœdare perfectionem.»

III. Ex lignis illis undique conquisitis luculentum rogam accendunt, sed nulli prærsus usui. Neque enim ad illum se calefaciunt, neque laborant, neque coquunt aliquid; sed præcise eum aspicere, transilire et cum choro atque cantu circumire gaudent. Per ignem veteres nominis splendorem et gloriam designabant, teste Pierio, l. XLVI. hierogl. unde Persarum regibus ignem præferre solebant. Et hoc est, quod potissimum quærunt mundi asseclæ, nominis splendorem, familie suæ exaltationem, ac denique potentiam. Verum in primis non semper nec continuo exoritur hic ignis multis sufflationibus, mellis fomentis opus est, donec flammam in altum mittat, donec splendor hic acquiratur. Deinde, licet invalescat, quid inde utilitatis habent, qui eum accendunt? Circumstant et aspiciunt illum. Et hoc unum fere mundi habent, quod honores, prædia, thesauros, vestes suas splendidas aspiciant. Ita enim clare Ecclesiastes, c. V. asserit: *Quid prodest possessori, nisi quod cernit divitias oculis suis?* Quod et bene indicavit ille primus, qui ad cœnam magnam invitatus, excusavit se: *Quia, inquit, villam emi et necesse habeo exire et videre illam*, Luc. XIV. Tota fere delectatio, totus visus est in videndo. Ignem aspicere potes, et parumper inde lætari; sed tangere non audes. Quam multi intuentur solum aureos suos nummos, aurea sua vina, aureas vestes et similia; tangere tamen non audent? Non expendere? Non haurire? Non induere? Deinde, ignem hunc in choro et cantu circumstant: interim tamen eundo nihil proficiunt, licet toto die ambulent. Rota molendini diu noctuque gyrata, nullo tamen progressu: Same. excacatus et ipse verrens, totis ambulavit diebus: *tanquam* tamen e molendino egressus non ad terram suam, unde miser abductus erat, regressus est: sed eodem semper foco hæsit, Jud. l. XVI. Quæ molam hujus mundi vertunt, honores, spes, divitias quærunt; non ipsi continuo laborant, currunt, discunt, cogitant, excogitant usque ad vitæ periodum? Sed quid ibi demum inveniunt? Quos ad veram felicitatem progressus faciunt? Nullos omnino; sed inveniunt seipso eodem plane loco: æque miseros, nudos, inopes, famelicos, desola-

tos, ut antea erant. Sic redeunt in terram, unde exierunt. Atque istud est quod Ps. XI. dicitur: *Impii in circuitu ambulanti. Qui rerum magis specie, quam auctore delectati, prius universa percurrere, et de singulis cupiunt experiri, quam ad ipsum curret universitatis Dominum pervenire*, ait S. Bernardus, in illum locum, in l. de diligendo Deo, velut si quis hinc Viennam ad imperatorem iturus, civitatem nostram semper circumiret et omnia lustraret; nec tamen hinc egrederetur.

Denique, pueri ignem illum transilire gaudent. Idem agunt mundi asseclæ, dum splendorem suum, quem sortiti sunt in honore, opibus, voluptatibus, quasi minus iis contenti transcendere laborant, et altius altiusque supra alios saltare. Quis enim suis bonis ita contentus esse cernitur, at non plura et plura desideret, quasi nihil adhuc habeat? Certe etiam in ipso Christi collegio Jacobus et Joannes, postquam in consortium et familiaritatem Christi specialem adsciti sunt, necdum sua fortuna contenti, altius exilire supra alios condiscipulos ad Christi dextram et sinistram cupiebant. Quanto facilius credas, non a Christi sed a mundi sectatoribus hujusmodi saltus edi, ut statim suum evehere supra alios laborent? A' vero uti illis saltibus multi incauti pueri sese comburunt; ita etiam ac sæpissime, qui forte sua non contenti, ad altiora contendunt. Deprehendunt se invidiæ expositos, curis et sollicitudinibus oppressos, laboribus oneratos, casui propinquos. Hinc Sap. V. fatentur ex inferno: *Lassati sumus in via iniquitatis et perditionis, et ambulavimus vias difficiles*.

IV. Ignis ille parum durat, forsitan ad horam unam aut mediam, aut sensim exstinguitur, et omnibus ad sua obeantibus destituitur, nec ab ullo fovetur amplius aut curatur. Sic se habent mundi gaudia et alia bona omnia. Nam, ut ait S. Bernardus, ser. IV. in oct. epiph. «Cum de transitoriis quis lætiam quærit, non poterit non lætiam ipsam transire transeuntibus his, de quibus erit. Sicut enim deficientibus lignis, deficit quoque ignis; sic, quia mundus transit et concupiscentia ejus, haud dubium, quin et lætiam quoque.» Sic ille. Gaudent filii hujus sæculi in conviviis, musicis instrumentis, ludis, venationibus, prædiis et hortis suis: venit luctuosa mors, quæ omnia hæc aufert, et sic omne gaudium perit. Audiant hi Jobum, c. XXI. *Egrediuntur quasi greges parvuli eorum, et infantes eorum exultant (velut pueri transilientes rogam) lusibus. Tenent tympanum et citharam, gaudent ad sonitum organi, ducunt in bonis dies suos, et in puncto ad inferna descendunt*. Videmus hic ad vivum depictos puerorum rogos: sed non videtur Job loqui de par-

vulis ætate (hi enim nesciunt musicam) sed potius de hujus sæculi filiis, qui insipientia sunt pueri. In vita hi felices putantur, quia saltant et lascivunt in bonis suis, uti greges hædulorum in campis: repentina interim obruantur morte; quasi icti ab aspide, qui non sentiunt se ictos, adeoque nec cruciantur, donec repente concidant. Sic icti erant Judæi, qui, teste Domino, Joan. V. læternamillam Joannem Bapt. videntes, voluerunt: *Ad horam exultare in luce ejus; sperantes ab ipso, si Messias foret, regnum temporale, felicissimum et opulentissimum: mox tamen se delusos viderunt, et postea, ut Joannes eis prædixit, e regno suo excisos*.

Quinetiam quandoque dum in vivis sunt, a statu felicitatis dejiciuntur, et in summas angustias incidunt: quemadmodum et pueris sæpe, dum adhuc præsentibus sunt, necdum finita sua lætiam rogos exstinguitur: quo casu undique discurrunt et ligna conquirunt, quibus deficientem ignem foveant ac conservent, nec tamen inveniunt. Scimus in nuptiis Canæ, dum adhuc considerent convivæ et sibi mutuo propinarent, necdum peracto convivio vinum defecisse, Joan. II. ita sane permultis dum adhuc in mundi hujus deliciis et gaudiis sedent, deesse vinum, seu materia gaudii, incipit. Dejiciuntur forte ab officiis, vel nimio luxu aut ignavia sua bona prodegerunt, vel a Deo puniti magna aliqua clade, rerum jacturam fecerunt. Primum accidit Carolo III. imp. dicto Crasso, qui Francofordiæ dejectus ab imperio, desertus ab omnibus etiam famulis triduo integro, fame periisset, nisi Luitbertus Moguntinus archiepiscopus, commiseratus hominis fortunam, aliquot cum diebus pavisset. Is postea ab Arnulpho, imperii successore, patruale suo, victum saltem expostulans, obtinuit pagum unum in Suecia, dictum Neydig, ubi pergeret, et vici redditibus victitaret, prius occidentis locupletissimus imperator, Regino, libro II. Aventinus, lib. IV. annal. Boiorum. Alterum, Dionysio juniore Sicilia regi; qui cum imperium haberet optime constitutum, ignavia tamen et ebriositate ac crudelitate perdidit, exul Corinthi in extrema paupertate miseram ducens vitam, teste Æliano, lib. VI. var. hist. cap. XII. Tertium, Boleslao III. regi Poloniae: qui ob interemptum S. Stanislaum, conscientia stimulis agitatus, et omnibus exosus, e regno profugit, atque (ut aliqui volunt) errabundus in Carinthiæ montes venit; ubi in monasterio Osiach occulta ministeria culinæ obisse, vitamque finisse inter coquos ex traditione ejus loci fertur, et scribitur a Matth. Michovia, lib. II. rerum Polon. cap. XX. Cromero, lib. IV. Quod si etiam regibus accidit interdum, quanto facilius et

frequentius contingere privatis et potest et solet? Sic nimirum fatuæ virgines, ubi oleum suum absumperunt, mendicare coguntur ab aliis: *Date nobis de oleo vestro*.

V. Ad extremum, rogo illo extincto, desinit omne gaudium omnisque festivitas, nec remanet in medio nisi cinis e tam festivo et luculento igne. Fatentur hoc idem de se filii hujus sæculi, Sap. II. *Qua extincta* (scintilla sermonis et vitæ nostræ) *cinis erit cor nostrum, et spiritus diffundetur tamquam mollis aer, et transibit vita nostra tamquam vestigium nubis, et sicut nebula dissolvetur, etc.* Festive sane Darius Persarum regem Semiramis regina Assyriorum elusit: constructo enim suo loculo, hæc verba insculpsit: *Si quis rex pecunia indigerit, is, recluso hoc monumento, sumet quantum volet*. Advolvit illico Darius post reginæ mortem, nec aliud in eo invenit, quam cineres et ossa extinctæ Semiramidis, Plut. in apophth. CLXV. Mundi hæc delusio est promittentis tibi nescio quos aureos montes: at vero post mortem non exhibet nisi cineres, quia aliud nil remanet. Eo itaque desinit mundi pompa et lætiam, in cinerem, in nebulam, in nihilum. Quod expendens S. Bernardus, in meditat. «Dic mihi, ait, ubi sunt amatores mundi, qui ante pauca tempora nobiscum fuerunt? Nihil ex eis remansit, nisi cineres et vermes. Attende diligenter qui sunt et fuerunt: sicut tu, comederunt et biberunt, riserunt, duxerunt in bonis dies suos, et in puncto ad inferna descenderunt.» Reges Nabathæorum in sterquilinio defodiabantur, et cum illis ingentes etiam thesauri, ut auctor est Strabo. Quis hæc considerans illos æstimabit? Bene de his Ezech. VII. dicitur: *Argentum tuum foras projicietur, et aurum tuum in sterquilinum erit*.

Quamquam, ne erremus, extincto solstitiali rogo, remanere aliquid solet. Sed quid illud? Area terræ in qua arsit, undique exusta et quasi stigmate notata, sterilis et atra. Tale etiam vestigium relinquitur ab iis, qui mundi vanitatem et gaudia sectati sunt: terra peccatis eorum contaminata, domus sceleribus infamis, fama nominis denigrata, patrimonium parentum absumptum, hæreditas liberis relinquenda absorpta, subditi pauperes exossati, animæ seductæ, exempla putida. De his loquitur, cit. c. II. Sap. *Nemo nostrum exors sit luxuriæ: ubique relinquamus signa lætitiæ, quoniam hæc est pars nostra*. Chersydrus serpens est, qui, quacumque serpit, fumum emittit, Lucano, lib. IX. teste: sic illi fumum infamiae et dedecoris, et viventes ubique spargunt, et mortui relinquunt. Quid de Sodomitis superest, nisi lacus sterilis, teterrimum fumum exhalans: *Quibus in testimonium nequitiae*, ait Sapiens, Sap

X. Constat fumigabunda terra deserta, et incerto tempore fructus (inanes prorsus) habentes arbores; et incredibilis animæ memoria stans figmentum salis, sapientiam enim prætereuntes non tantum in hoc lapsi sunt, ut ignorarent bona, sed etiam insipientiæ suæ reliquerunt hominibus memoriam, ut in his quæ peccaverunt, nec latere potuissent. Teter ille fumus e lacu illo exiens, quo deferente pertingit vento, cuncta sterile facit, teste Borcardo, de loc. sanct. I. p. c. VII. n. XXXVIII. Josepho, Hegesippo, et Turtulliano. Et quid tandem manet istis qui tales excitant rogos? Ad hoc respondet Isaias, c. L. *Ecce vos omnes, inquit, accendentes ignem, accincti flammis* (Heb. *cincti scintillis, quas*

scilicet undique sparsistis vestra luxuria) *ambulate in lumine ignis vestri, et in flammis, quas succendistis. De manu mea* (Christi iudicio) *factum est hoc vobis. In doloribus dormietis.* Pueri, post extinctus rogos suos, cubitum eunt ad lectos suos. At vos impii, quo ibitis? Ubi dormietis? *In doloribus dormietis, in flammis gehennæ; quale statum obtinuit Balthasar rex, occisus noctu in convivio, de quo dicitur Isa. XXIV. Subter te sternetur tinea, et operimentum tuum erunt vermes.* Hæc pars, hæc sors illorum: *Pluet super peccatores laqueos: ignis, sulphur, et spiritus procellarum, pars calicis eorum, Ps. X.*

INDEX CONCIONUM

PRIMÆ PARTIS FESTIVALIS.

IN FESTO S. ANDRÆ.

1. Variæ conscientiæ	4
2. Homines comparantur piscibus	4
3. Cur elegerit Christus homines simplices, abjectos, pauperes in apostolos	7
4. Hæresiarchæ nostri temporis eorumque sectatores, cujusmodi sint piscatores	10
5. Qua ratione omnes Christiani sequi possint ac debeant Christum	13
6. Qua ratione Sanctus Andreas Christum secutus sit	17
7. Documenta evangelii	22
8. Mystera	25

AUCTARIUM.

1. Mundus similis mari Tiberiadis	27
2. Crucem quæ faciant amabilem	30
3. Andreas virilis seu fortis	32
4. Crux Andreana, in qua boni male, mali bene habent, mitigatur	35
5. Mira Andreæ et aliorum apostolorum vocatio	39

IN FESTO NICOLAI.

1. Quinque talenta ad meritum exercenda et in Ecclesia dispensanda, dispensata a Sancto Nicolao, quinam defodiant	44
2. Cur instituendum sit aliquando iudicium universale	47
3. Unumquemque suis talentis contentum esse debere	51
4. Quid debeant parentes liberis	54
5. Quid debeant filii parentibus	56
6. Usura damnatur	59
7. Documenta evangelii	62
8. Mystera evangelii	65

AUCTARIUM.

1. Vitra perniciose qui parentes imponant filiis suis	68
2. Nicolaus quomodo victor populi fuerit	71
3. Virga tribulationis honesta, utilis, iucunda	73
4. Quis fidelis Dei servus	77
5. Quid non imponere debeant liberis parentes	79

V. PARS FESTIVALIS.

IN FESTO CONCEPTIONIS B. M. V.

1. Multiplex liber homini propositus	83
2. Quomodo sine injuria, originale peccatum ad posteros Adæ traducatur	86
3. Privilegia Deiparæ seu Mariæ duodecim, quibus a Filio coronata est	90
4. Gemmæ duodecim quibus Deipara coronavit Filium	94
5. Quam similis Filio Deipara	96
6. Qua ratione Beata Virgo contriverit caput serpentis	100
7. Christi ortus cur tamdiu, ad ultimam mundi ætatem dilatus sit	103
8. Mystera evangelica	106

AUCTARIUM.

1. Genealogiæ Christi effigies	109
2. Genealogia Christi ludo latrunculorum similis	112
3. Beata Virgo castitatis, humilitatis et paupertatis magistra	115
4. Qualis sit hic liber generationis Christi	118
5. Beata Virgo lunæ comparatur	120

IN FESTO S. THOMÆ APOSTOLI.

1. Multiplex fides imperfecta	125
2. Qui et quando potissimum fides proficienda sit	130
3. Incredulitas S. Thomæ quamobrem in Ecclesia proponatur	133
4. Motiva contritionis desumpta ex gravitate peccati quatenus est contemptus Dei	135
5. Commendatur frequens communio	139
6. Dispositio requisita ad sanctam communionem	143
7. Documenta	147
8. Mystera	150

AUCTARIUM.

1. Plures in mundo Didymi	152
2. Quinam pertinaces Thomæ asseclæ	154
3. Christus quomodo Dominus noster et Deus noster peculiari titulo	157
4. Fides melior ac beatior quam scientia et sensuum notitia	159
5. Quomodo excipiendus in s. comunione Christus verbis S. Thomæ	163